

WEVEN

OP EEN HANDWEEFRAAM

Basistechnieken stap voor stap
en 17 eigentijdse projecten

Mary Maddocks

Fotografie: Maria Bell

Manteau

Inhoud

Inleiding	6	De projecten	
Een zeer vrije handwerktechniek	10	Broche met gedroogde grassen	66
Bedachtzaam langzaam	12	Manchet met rotsen en wolken	70
Weven als meditatie en zorgen voor jezelf	15	Hangers 'zonsopgang' en 'mos'	75
Inspiratiebronnen	16	Geweven zeewierketting	80
Een weefproject ontwerpen	19	Boekenlegger 'stromend water'	86
		Miniweefprojecten met kiezels en rotsen	90
Materialen en gereedschappen		Onderzettaars met maanfasen	97
Het garen	20	Placemats met herfstbladeren	102
Weeframen	23	Wandkleed met zonsondergang	109
Weefbegrippen	27	Wandkleed met korstmosrotsen	114
Voor je begint	29	Wandkleed 'Schotse Hooglanden'	119
		Wandkleed 'IJslands strand'	124
Weeftechnieken		Weefproject voor de kinderkamer	130
Opspannen van het weefraam	30	Golvenkussen	136
Weven doe je zo	35	Schoudertas met olijfgaard	142
De juiste spanning behouden	41	Handtas met vallende bloemblaadjes	148
Textuur creëren	43		
Vormen en patronen creëren	52	Leveranciers en materialen	154
Weefproject afwerken	56		
		Register	158
		Dankwoord	159

Inleiding

Weven is een oude handwerktechniek die waarschijnlijk al 12.000 jaar geleden begon, tijdens het neolithische tijdperk. Over de hele wereld zijn fragmenten van geweven doek gevonden, van Egypte tot Peru en van China tot Zwitserland. Men denkt zelfs dat onze voorouders al eenvoudige weeftechnieken gebruikten voor het maken van gereedschappen en beschutting, nog voor textiel werd geweven.

De laatste jaren heb ik veel mensen leren weven en steeds zag ik dat we een diepgeworteld instinct schijnen te hebben voor het verbinden van de schering en inslag.

Zodra mijn leerlingen een weefraam voor zich hebben en een stuk garen in hun handen, neemt de intuïtie het over. Er zijn maar weinig instructies nodig om hen te laten begrijpen hoe de schering en inslag moeten worden gecombineerd. Zelfs jonge kinderen zijn met weinig uitleg in staat om het inslaggaren op en neer door de schering te weven, zodat die twee worden verbonden. Ze zien hun weefwerk als door toverkracht groeien, rij na rij. Hoe meer ik weef en andere mensen leer weven, hoe vaker ik me afvraag of we misschien een soort oerinstinct hebben geërfd van onze voorouders dat inmiddels onderdeel is geworden van onze natuur.

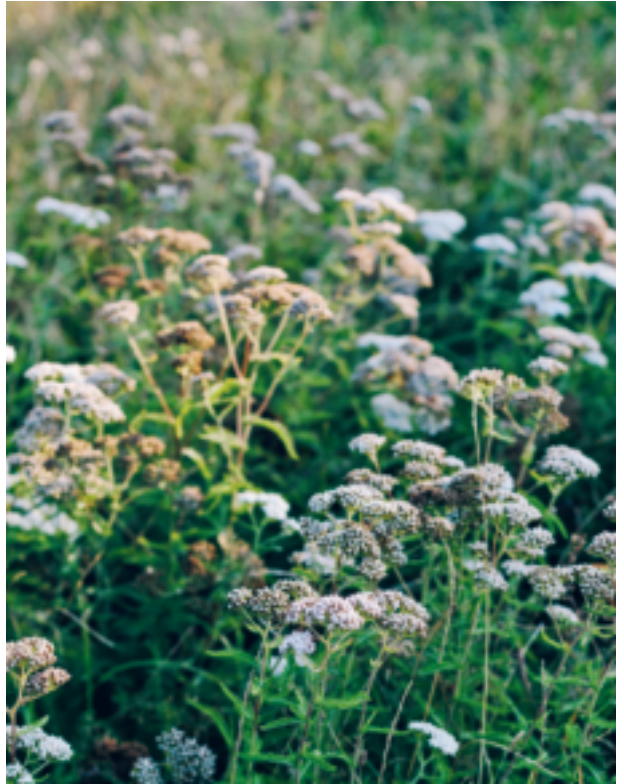
Mijn eigen kennismaking met weven vond plaats tijdens de kunstlessen op school, toen mijn lerares haar kleine tafelweefraam meenam en me leerde om hierop een stukje stof te maken. Als zestienjarige was ik geobsedeerd door kleding en textiel en zodra ik het weven onder de knie kreeg, werd ik verliefd op dat weefraam – het

was oud en krakkemikkig, maar ik was verbaasd door wat ik erop kon maken als ik het voorzichtig en met geduld aanpakte. Ik weefde een stuk veelkleurig doek dat ik flink versierde met linten, veren en kralen en tegen de tijd dat ik het van het weefraam haalde, was het veel te zwaar om rond mijn hals te dragen. In plaats daarvan naaide ik het zorgvuldig tussen twee tie-en-dyegeverfde panelen van zijde, zodat mijn weefwerk het centrale paneel werd van een kledingstuk dat ik vrij pretentius beschreef als mijn 'moderne ceremoniële cape'.

Na de middelbare school schoof ik het maken van kunst aan de kant om talen en filosofie te gaan studeren aan de universiteit. Voordat ik het doorhad, belandde ik in een carrière in de rechten die de volgende vijf jaar bijna al mijn tijd opslokte. Ik besteedde geen aandacht aan creativiteit en hoewel ik hard werkte, had ik toch het gevoel dat er iets ontbrak. Tot ik me op een dag realiseerde dat ik het enorm miste om iets met mijn eigen handen te creëren en dat ik weer tijd moest gaan besteden aan het maken van dingen. Met het weefwerk op school in mijn achterhoofd kocht ik een eenvoudig weefraam en wat tweedehands wol en leerde ik mezelf de daaropvolgende maanden weven, met behulp van alle beperkte informatie die ik online kon vinden.

Ik werd onmiddellijk betoverd door de eenvoud van het weven op een weefraam en het feit dat er weinig regels en oneindig veel mogelijkheden waren. Ik had plezier in de ritmische bezigheid van het opspannen van mijn weefraam en van de enorme keuze aan inslaggarens. Ik genoot ervan ze te combineren, en van de uitdaging om

textuur en diepte te creëren. Ik gebruikte graag materialen zoals wol, zijde en lint om werken te maken die deden denken aan de plekken in de natuur waarvan ik hield. Binnen een mum van tijd werd ik volledig door het weven in beslag genomen.

Mijn eerste weefwerken zaten vol fouten en vreemde ontwerpkeuzes, maar ik was er toch trots op. Elk weefproject dat ik afrondde, gaf me inspiratie voor een volgend project en met elk nieuw project leerde ik bij, ontwikkelde ik mijn stijl verder en werd ik een beetje verliefder. Ik bracht elke avond wevend door, ik weefde in bed, tijdens lange autoritten en bij elke film of serie die ik keek op televisie, iets wat ik nog steeds doe. Later begon ik mijn weefwerken te verkopen en werd ik door mensen gevraagd om hen te leren weven. Mijn nieuwe hobby groeide uit tot een klein, maar dankbaar bedrijf waar ik erg trots op ben. Weven heeft me geholpen mijn creativiteit opnieuw te ontdekken en mezelf wat beter te begrijpen.

Kort geleden heb ik mijn geweven ceremoniële cape voor de dag gehaald en ik stond er versteld van hoe kleurrijk en opvallend hij is, zo anders dan mijn huidige stijl en voorkeuren. Desondanks zijn nog steeds veel van deze invloeden belangrijk in mijn werk, zoals de kleuren en patronen van natuurlijke voorwerpen als schelpen, veren en bladeren. Toen ik hem vasthield, herinnerde ik me meteen het pure plezier dat ik voelde toen ik achter dat weefraam zat en daarna de voldoening toen hij helemaal klaar was. Ik werd

weer herinnerd aan het intense en verslavende gevoel van impulsief creëren, waarvan ik het bestaan vergeten was. Gelukkig sluimerde deze impuls gewoon onder het oppervlak, klaar om weer aangewakkerd te worden als de tijd daar rijp voor zou zijn.

Veel mensen die ik de laatste jaren heb gesproken, vooral in de zakenwereld, vertelden me dat ze 'niet creatief' zijn en dat ze 'niet goed zijn in dingen maken'. Ik vind het jammer om dat te horen, want ik geloof dat de drang om te creëren in alle mensen zit. Het koesteren en tot bloei laten komen van die drang kan voor veel plezier en tevredenheid zorgen.

Het doet er niet toe wat je maakt of hoe goed je erin bent, het gaat er alleen om dat je wat tijd vrijmaakt om iets te creëren, dat je jezelf overgeeft en toestaat dat het je aandacht vangt en boeit.

Dit boek gaat in de eerste plaats over weven en mijn liefde voor deze prachtige, langzame en rustige handwerktechniek, maar het gaat ook over het plezier en het therapeutische effect van het creëren, in welke vorm ook die jou aanspreekt. Ik hoop dat de inhoud van dit boek je op zijn minst zal aanmoedigen en inspireren om een beetje tijd van je leven in te ruimen om iets met je handen te gaan maken. Ik beloof je dat je er geen spijt van zult krijgen.

1. Span 12 scheringpinnen op in een dubbele schering met het linnen garen (zie blz. 32).
2. Weef zes rijen in platbinding (zie blz. 35) met kastanjebruin garen. Dit is de rand van je manchet.
3. Neem vervolgens het linnen garen en maak de verspringende vorm zoals op de illustratie op blz. 70 te zien is.
4. Verbind het oranje garen met deze vorm volgens de schakelmethode (zie blz. 54).
5. Ga verder en wissel af tussen de garens om de zigzagvormen te creëren, zoals op de illustratie te zien is. Verbind alle vormen volgens de schakelmethode.
6. Ga zo verder tot het weefwerk ongeveer 23 cm lang is en weef dan nog zes rijen met kastanjebruin garen om het af te maken.
7. Knip beide uiteinden van de manchet van het weefraam af en knoop de scheringdraden aan elkaar (zie blz. 58-59).
8. Werk aan een uiteinde van het weefwerk de draadeinden weg (zie blz. 60). Laat aan het andere uiteinde de knopen zichtbaar langs de rand van het weefwerk.

9. Neem het uiteinde met de zichtbare knopen en breng het naar het andere uiteinde toe, zodat de vorm van de manchet ontstaat. Zorg dat het uiteinde met de knopen boven op het andere uiteinde komt, zodat de knopen zichtbaar zijn op de buitenkant van de manchet. Speld de uiteinden op elkaar vast en zorg dat de randen evenwijdig liggen.

10. Rijg het katoenen of linnen garen door de naainaald en naai met de spelden als richtlijn beide uiteinden van de manchet aan elkaar vast. Ik heb twee rijen steken genaaid om er zeker van te zijn dat de verbinding stevig is.

Opmerking

Ik heb de afmetingen van dit project gebaseerd op mijn eigen polsontrek. Meet voor je begint je eigen polsontrek op, zodat je zeker weet dat de manchet zal passen. Je kunt gewoon een van je eigen armbanden opmeten met een meetlint en deze lengte gebruiken voor de lengte van het weefwerk.

